

A Rendező elv

A Rendező - a jelenkori gyakorlat alapján - legyártat, kölcsönvesz néhány homályos, de lukratívnak bizonyuló elképzelést íróktól, zenészekről, majd miután további csepűrágó áldozatokat jelöl ki a végrehajtásra hátradől, rendezésre éhesen. Ekkor a buzgó és Kitüntetett Áldozatok órákat körmölnék, ugrálnak és verselnek, ezt a Rendező azonnal átírja, szerkeszti sőt értelmezi - rosszul. Ezt követően a Rendező egyes szám első személyben nyilatkozik, mert az ún. művészeti kasztba sorolta magát, ezért amikor ráélvez forgatókönyvre, kottapapírra és billentyűkre, elvárja, hogy pórnép és az általa szekírozott társulat azt lenyalja. Ekkor a kész műmédiatápot, ha a kötelező cívdás és hercehurca után az eredeti kreátor vagy megrendelő esetleg jóváhagyja, akkor az olykor meg is valósul. Itt a rendezett Mű vagy Társulat avagy Alkalmazott Személyiség azzal fizet, hogy mint Megrendezett Kiválasztott, nyilvánosan ömlenghet és onanizálhat a Rendező segédletével, olykor *ars poetica* egy percben a TV-kben hirdetésként becsatornázza. Mármint a Rendező szellemi akciórádiusza által lefedett területen belül. Ugyanakkor a Rendező mindig számonkér, mintha született előjoga lenne a lopott koncepciójának egyedüli megváltásként történő kikényszerítésére, de minden szükségszerűen megjelenő hibát a Megrendezettekre hárít.

Általános gyakorlat ez, nem más mint karmaépítés leszívott idegen zsírokból, még akkor is ha a Rendező valamely homályos trend alapján, de őszintén választ Áldozatot, annak vélt, piacképes médiaaurájában való közösülés latens szándékával. A jelenlegi képviselői alapján mindenképpen immorális és hullarabló a rendszer. Számptalan Hivatásos Rendező-Szerkesztő-Riporter csillogó fogsora, utódainak egyetemi oktatása, kitüntetése, társadalmi betokosodása és tőzsdei portfóliója mögött számtalan Megrendezett-Meginterjúvolt (sokszor önkéntes) Áldozat lerabolt sorskönyve húzódik meg.

A mediaportfóliók és a társadalmi hálózat és a törzsi szelekció által kiszelektált Rendezői Személyiség típusa mindig garancia : a szorongásaikat és tehetségtelenségüket agresszivitásba rejtő, instabil, a pillanatnyi médiajelenlét későbbi tőkésíthetőségét féltő és a meddő intellektust gügyögő szarrágással álcázó médiaszemélyiségek áradata - állandó.

A hamis társadalmi/családi előjogként kialakult-öröklött - rendezői képzés és az ebből tőkésített anyagi tulajdonlás (mely nem más mint döntésszféra más emberi életek felett) azon önmaguktól is elidegenedett intellektusok kasztjához és újratermeléséhez vezet, amely - a mindennapi létben is vonszolt - vízfejként nyomorítja meg tulajdonosainak érzelmi-intellektuális életét. Ez a típusú csökkent, hímnemű intellektus, mikor izzadtan ébred bemutató előtti álmából és remegő lába

közé néz, ott csupán zárt domborulatot vizionál. Kezdetben - később már azt sem. Az ebből a szellemi háttérből érkező "alkotók" a kulturális/vallási hagyományaik és kaszthálózati zártságuk évezredes walhallai szögesdrótként kerített hinterlandjukból következően, olyan (ön)korlátok között mozognak, amelyek megakadályozzák a kooperatív alkotóművészként történő kiteljesedésüket, tudásuk csupán reciklizált, retrospektívan összegző, hulladékfeldolgozó, kifejezetten parazita típusú meddő intellektussá válik.

(Hortobágyinak Látszó 2010. A "Vári Kutyák & Cicák" honlap levelező tagja.)